

Размхти Вардаръ разпѣни
Води си бистри, студени,
Повѣя вѣтъръ, задѹха
И думи жални се чуха:
„Не мога, либе, да стана:
Глава ми тежка — горкана!
Не ми се дига снагата —
Орли ми рѣфатъ месата,
Змия ми пие очитѣ
И дѣждѣ ми мие коститѣ“ ...

Ив. Грозевъ.

Коледна нощъ

(Изъ „Робски сонети“).

Синътъ въ Пиринъ прокуденъ скита,
Мжжътъ въ зандани нѣйдѣ гний —
Една е тя, отъ скръбъ убита,
Верѣдъ грозни, жалки съсипни.

Вънъ буря вѣй, бѣснѣе хала,
А вжтрѣ — мракъ и пустота —
Покрай огнище загаснѣло
Въ сълзи залѣна чака тя.

Че, може би, — надежда сладка —
При нея идатъ тѣ сега,